

ОЛЕКСАНДРА ДОРОЖОВЕЦЬ

Старий Будинок

Повість

Ілюстрації *Надії Дойчевої-Бут*

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2021

[Купити книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Ця історія трапилася в маленькому місті, яке можна перейти з кінця в кінець за дві години. Тут панує тиша і росте багато-багато дерев. А ще тут трапляються старі будинки, в яких давно ніхто не живе. Або майже ніхто...

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

змогла роздивитися його рухи: ходить як усі — переставляє спочатку одну ногу, потім другу. А коли хлопчик заговорив, його голос зазвучав дзвінко й весело.

— Я такий радий, що ти зайшла. У мене рідко бувають гості. Зараз я тобі все-все покажу, тут чудово! — говорив він, коли вів Софійку кольоровою стежкою кудись за будинок. — Ми зйдемо із заднього ґанку, бо парадним входом майже ніколи не користуються. Там... двері погано відчиняються.

Із цими словами Іван підвів Софійку до невеличкого заднього ґанку, піднявся на три сходинки і відчинив двері до будинку. Софійка зайшла всередину. За спиною в дівчинки мелодійно залунав дзвіночок, що висів над входом, і двері зачинилися.

Софійка опинилася в невеличкому передпокої. Стіну напроти вхідних дверей від підлоги до стелі вкривали різноманітні гачки для одягу і капелюхів, жоден з яких не був схожий на інший. По кутках причаїлися старенькі стільці з вигнутими ніжками, а за дверима ховалася підставка для парасольок, у якій не було жодної парасолі, а стирчали чомусь тростини з круглими набалдашниками. Ліворуч виднілася кухня, а праворуч — прохід до кімнати з величезним різьбленим столом коло вікна.

Усередині будинок не мав жодного сліду занедбаності. Дошата підлога була натерта до блиску і встелена кольоровими килимками, на старовинних меблях — ні пилінки, квіти у вазах, а з кухні смачно пахло свіжим печивом і було чути, як посвистує на плиті чайник.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Квітник Чорної Пані

Софійка прокинулася, кілька разів непевно кліпнула очима і роззирнулася. Щось було не так. Її оточувала незнайома кімната з білими стінами у дрібний сірий візерунок. У Софійки зовсім не така кімната. Де поділися веселі шпалери з ведмедиками? А ось такі занавіски з намиста вона вже десь бачила... Усе здавалося дуже великим. Стільці й крісла під стіною гігантські, як будинки, а вазонки на вікні — просто як дерева з джунглів. Та й саме вікно — не вікно зовсім, а справжнісінькі ворота. І що це за дивні стовпчики всюди натикані?

Але це дрібниці. Щось було по-справжньому не так...

Ось, зрозуміла! Усе чорно-біле. Куди поділися кольори?!

У голові крутилися уривки спогадів.

Якась розгнівана жінка в чорній сукні та чорному капелюшку з вуаллю кричить щось про зламаний

паркан, а потім розмахує руками — і з кінчиків її пальців на всі боки розлітаються фіолетові іскри.

Потім згадався Іван. Він плакав, просив вибачення і чомусь пхав їй під носа мисочку із зерном. Дурниця яка! Краще приніс би ще трохи імбирного печива.

Пригадувався також сірий смугастий кіт. Той самий, що підморгував у саду. Він нібито сидів на столі й довго вмивався, а потім вискочив у вікно.

«До чого б це все?» — подумала Софійка.

— Є тут хто-небудь? — гукнула вона. Тобто хотіла гукнути... А вийшло «Цвінь-цвірінь!».

Дівчинка з переляку потягнулася руками до горла, але нічого не вийшло. Рук не було. Замість них знайшлися два золоті крила, які й до горла не піднесеш, тому що вони не вигинаються так, як людські руки. Софійка опустила голову і побачила замість ніг дві ніжно-рожеві пташині лапки з білими напівпрозорими кігтками.

Дівчинка ще раз роззирнулася навколо, уважно вивчаючи тонкі зелені стовпчики навколо. Зачекайте-но, вгорі стовпчики сходяться, як купол. На щось це схоже... На щось невловимо знайоме. Точно! Це не просто стовпчики! Це ж ґрати, а вона — у клітці!

— Е-ге-гей! Випустіть мене! Що зі мною? — знову хотіла закричати Софійка, але вийшло саме цвіркотіння.

У кутку клітки дівчинка побачила дзеркальце, прикручене до ґрат уламком мідного дроту. Вона підбралася ближче й обережно зазирнула. Зі дзеркальної поверхні на неї переляканими очима дивилася маленька Золота Пташка.

Кіт озирнувся.

— Не знаю чому, — промуркотів він. — Можливо, Чорна Пані впевнена, що, на відміну від тебе, я повернуся?

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)